

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání

v Crete pro Balios okres, Neb.; ve
Behuyler a Clarkson pro Colfax okres,
Neb.; ve Wilson, Kans., pro stát Kan-
sas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát
Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn.,
pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D.,
pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$2.00. Pro Kanadu
\$2.50. Do Evropy \$3.00 ročně.

Zánitky peněžní děje se pomocí po-
něžních poukázek (Money Orders), ex-
pressních poukázek (Express Money
Orders), bankovních poukázek (Bank
Draft), anebo v registrovaném dopise.
Osamažete-li své přestěhovali, udejte
starou a novou adresu.

Dopisy z kruhu členství ochotně
uveřejníme. Musí být stručné, psané
bez úmyslu někoho osobně poškodit a
podleprvky plným jménem, ať již má
být v redakci utajeno, anebo s dopl-
sem uveřejněno.

K UCTENÍ PAMÁTKY MO- DERNÍHO ČESKÉHO PO- LITICKÉHO MUČEDNÍKA.

Nar. roc. vzděl. Beseda „J. V. Fr.
Fr.“ vydala tiskem přednášku
rakouskou soldáteskou zavra-
žděného prof. Jos. Felixe.

„Vyznam Tyřova novin“ — 12
jmenů brožurky o 32 stranách,
vydané nar. soc. vzděl. Besedou
J. V. Fr. Fr. Spisek ten, jemuž
míněním členů, jest k spole-
nému informování o zinsakách,
podstatě a účelu Sokolstva, až
mezi členstvem tělesných jed-
not, tak mezi širšími vrstevami
krajinu velice zapotřebí, byl vy-
dán jednak k uctění památky ne-
ohroženého českého politika a ho-
tesara Josefa Felixe za druhé pro
jeho ženy a k pomnění české ve-
řejnosti velice nutný obsah, a z
finanční stránky k neméně důle-
žitému účelu, neboť celý výtisk
bude věnován k účelům českého
vojska.

V nejbližších dnech oblíbí
všechny sokolské kluby po celých
Spojených Státech a některé ad-
bočky Českého Národního Spole-
žení přírodně počet výtisků k
rozprosbě mezi členstvem po úbe,
a Beseda J. V. Fr. Fr. očekává, že
zvidelná k účelu tak důležitou
vsude bude její žádosti vyhověna,
brožurky odkoupeny a příslušný
obnos na adresu naznačenou v
dopise, jenž jest současně s balí-
čkem zaslan, odeslán.

Autor spisku profesor Josef Fe-
lix vystupoval jako kandidát po-
slanečství strany pokrokové občir-
proti vládě. Jeho volební plaká-
ty psané s bezohlednou nepřím-
ostí byly zámkou k persekci,
když vypukla válka. Byl v z-
něn a nebyl propuštěn ani tehdy,
když jeho žena zoufalstvím do-
lužna byla k sebevraždě.

Suravá soldáteská odpovídala mu
i dovolení, aby svou ženu dopro-
vodil na poslední cestě — ku hro-
bu.

Než suravová rakouská nebyla
by dokonala, kdyby nebyla se po-
starala, aby nedávajícího mluvi-
ho politika odstranila mluvi-
byl příbři, třeba byl již česko-
kou rounou, k německému pluku
a na italské frontě vystaven pal-
bě strojních pušek. Padl. Fakta
mluví sama.

Beseda Fr. Fr. vydává zde jeho
přednášku o Tyřovi, aby nešla
jeho památka. Čistý výtisk vě-
nuje ve prospěch alce na účtu
tečného Felixova náčtu samo-
státnosti Čech.

Lépe jeho památku uctit nemu-
hla. Na sokolstvu bude, aby slo-
va Felixova vřídila v život. Juno
jeho zinsanu nám zachován v
dlouhém seznamu českých mučed-
níků těchto let zkontáry a měl, k
nimž se upíralo všechno snažní
Felixova. Pracujme všichni, aby
oběti jejich nebyly marné.

MANIFEST NOVÉHO RAKOUSKÉHO CÍSAŘE

V manifestě k národům Rakou-
sko-Uherska nový císař Karel
především charakterizuje náhod-
ná slova zemědělského panovníka,
mluví o těžkých ranách usudu v
jeho osobním životě, poukazuje
na jeho lásku k národům a zasná-

menává smutné i radostné de-
proživané Rakousko-Uherskem.
Dále praví manifest:

„V bouřlivé době vstupují na
trůn její děd maji zůstal v ne-
poddělné slávě. Cíl ještě není do-
sažen, ale nezblomna pýchla ve
přítele, který dluží stále novými
nátlaky zvláště, ba i zúžití její
říši a její spojení. Vím, že všichni
moji národové jsou jednomyslní
ní se mnou v neochvějně odho-
dlanosti vésti válku dále do těch
dob, pokud nebude míru, který
zabezpečí pevnost mé říše i zaručí
jej nezvratné základy pro její ú-
spěšný rozvoj. V hrde důvěře
skládám svoje naděje v to, že ho-
dinská moje armáda, opírající se o
obětavou lásku k vlastní myšl-
rodě i věrnost v bratrské pomoci
spojeneckých vojáků, bude i nadále
le odrazetí veskeré nepřátelské
nátlaky a s boží pomocí převé-
dout válku k vítěznému konci. Tímto
neochvějně věřím, že výsledek
mnohem postavení má koreň v
dáno osvícením, ve dnešním sta-
stí a nebezpečí nové zpestřování
i nerozlučením společenství osobu
obou jejích států, vyjde z války
utvrzená a posilovaná myšl a zo-
vine, že moji národové, kteří v
obětavou rozhodnutí sjednoují se,
nynti k odrazení vyšších nepřátel,
podporováním myšlbenou vzájně
ného svazku i hlubokou láskou k
vlasti, budou společně pracovat
na dle pokojné obnavy a obdvy
a že oba státy ruce spojeny v při-
pojevném k nim znenam Kar-
a Hebeagavimr dostávají se k
vítěznému pokojné, pokojná a
moji.“

Dále se čtená započívají ze k
věrně správovali pojednání, v
dívčí, není vše možné, ale se
nepřítelem odstranit hrůzy a v
války i vřítí svým národům své-
no železné pozdění míru, jakou
le to jen připuštěná čest zbraň a
vůlní zájmy jeho státu i v
spojené, možná pokračování.
„Chci býtí spravedlivým, mlu-
jím jím panovníkem, bude se s
plnou vážností ohováti k usataví
svobodám svých národů, imti ho-
dlivě obrátit rozmysl své k
zákonům, nestáté směřovati
k tomu, aby jejich prospěl k usataví
a duhovadlnu bídnou národů, obá-
vní svobodu zřízení ve svých
obcích i zabezpečovati všem produk-
tivním silám veřejnosti plody je-
jího věstní práce.“

Manifest končí slovy: „Pro-
slul vírou v nezměnitnou zvrátní
sílí Rakousko-Uherska, proslulim
upřímnou láskou ke svým náro-
dům, hodlám svůj život, všechno
svoje síly dáti do služeb tomuto
vznešenému úkolu.“

Celý tento manifest jest prostě
smušku nadhrocených frází,
slibů, vřídů i ovšem také pe-
ných slibů, jaké Habsburkové a
ehoťné dávají, ale nikdy nepřijímí.
Mladý císař, nadšený titul vě
Viléma, bude pouze hráčkou a ho-
pým nástrojem v jeho rukou.
„Čestostovan.“

PROHIBICE NEZAME- ZUJE OBZERVSTVÍ

S násilným zaváděním prohibice
je to zvláštní věc. Často již
na to bylo poukázáno, že při
dávání agitace všem stranám
svých pušk v lysivě. Německí
abstinenti se nikdy a nikoli s
neho čli mluvit. Je smutné,
že nemohli apostofovat produ-
líve sváto činu a neustavajícím
fakti jichom lid i tím je se so-
státě, aby odhlásovali prohibice,
když to bylo vidět žních při
slehdních volbách tím ale jest je
ní niterak pití v dotyčných stá-
tech zastaveno.

Právě v těchto dnech se mu-
nuje z Baltimoru — z suraví
státy Virginia, West Virginia a
obě Karoliny odhlásovat se také
alkoholických napsu ze spo-
ní společenství, která jejich do-
ku sprostředkují. Viděly se u
by doprava takových napsu na
24 hodin úplně zastaviti. O sa-
nocihle usula v těchto „suchých“
státech řádní oprava státní z-
žeň. To vysvětluje i výročku úvo-
blíhu těchto expresních společen-
stí, že během onoho týdne dopra-
vilo se do jmenovaných států asi
35.000 až 40.000 balíčků s alkohol-
ickými napsu. Jižto obsah bal-
sál mezi jinými květinami a oku-
lka gahny.

Takové obzervstí je vykřevem
prohibice, a to vykřevem nejho-
šně druhu. Jak již řečeno, zá-
konitým zákonom nikdy a nikde
se nedosáhne toho, po čem rozum-
ní lidé touží: střílností a po-
-

vaní alkoholických nápojů, o-
pravdivé zdržlivosti.

Dokud ale nenastane náprava
ve vedení amerických hostinec,
dokud nepřestane nesmyslné ča-
stování, dotud též bude se ob-
prohibice po různých státech. Vy-
sledek volb v poslední době jest
toho dokladem. Jsme opravdu ze
ní extrémní. Z jednoho extrému
padáme do druhého. Zde se má
nalézt prostřední cesta, cesta zla-
lá. Budou-li zde hostince vedeny
jako jsou na příklad vedeny v
Evropě, a odstraní-li se zde hlav-
ní příčina obzervstí, t. j. častová
ní, pak aspoň částečně přestane
prohibiční hnutí a dokažme se po-
měří, jaké zavládají v Evropě, t.
j. poměru zdravých, rozumných.

PRÍPAD VOPICKOV.

Vídni i Berlín bojí se Čechů.
Bojí se zvuku naší řeči a pravě
dějí v zemích koruny české bez-
obdobnu germanisaci, berou dě-
tem české čítanky, konfiskují kni-
by našich předních spisovatelů.
Bojí se slavné české minulosti, a
proto zakazují obrazy Komenského
hodící se v vládě i Havlíčka,
odvlákněho do Brixenu, konfi-
skují Jiráskovy romány o husitském
králi a odstraňují ze staroměst-
ské radnice pamětní desku 27 po-
pravených českých šlechticů-re-
ventů. Bojí se české přítomnosti
a poněkud nemohou poslouchi celý
národ na frontu nebo na šibenici,
bude-li ho aspoň vychloubavě a dá-
vní Čechovi na tyden také mon-
že, což jí Molár nebo Němec do-
látu na dno. Bojí se české bu-
dounosti a odsuzují k šarfu ty
kabe pro tu budoucnost práci.

Dle zprávy vídeňských něme-
ckých novin bylo pros tisíc českých
lidí popraveno za rok 1915, ale v
čirto té jsou zahrnuti pouze civi-
listé. Českých vojáků, poprave
ných v k. paštolu habsburškého
kára, bylo mnohem více. Něme-
ci zavržují nejvíce Čechy, poně-
vadž se jev nejvíce bojí. Náš
vůlné i berlínské nepřátelě po-
zuml k svému zločinu hned na po-
čátku války, že národ náš, jež
obití křátel před válkou mluvil
a zakřikovali zrušení české ú-
slavy a rozostvati občiru Svho-
vu, provádějí nejdůležitější a s-
nebosoum jednomyslností svým
točiv i aktivní odbor proti válce
i politické moci habsburško-
monarchie, a stal se Rakousko-
Uhersko, a tím i Německo, mno-
hem nebezpečnějším, než kdysi
kehl jny neneměcký národ v hr-
mách říše. Dokázali to čestí va-
jími, kteří na frontě zahabovali
zbraň a ntyli se po desetitisících
vraočí ze zajetí ruského dabo-
volné na frontu pod českým pra-
porcem, aby pomáhali Rakousku k
záke. Dokázali to naši lidé do-
ma, ty tvrdě a vzdorově české ja-
vy, jež svou říši, ale nepřítup-
nou opozici zemožňovaly od
srpna 1914 až do nynějšíka so-
cální rakouského parlamentu, čímž
celému světu stále se samozp-
nynt, že Rakousko jest státu i
tvurí neschopny vlastního zvo-
toptického, zatím je nemožnost
vopruské a hospodářské samostat-
nosti rakouské byla, dokladem
vamo porážkami na všech boji-
stěh na zvrátnosti na Berlíně Če-
stí poslání svému vzdorom, po-
svědčí celý svět, že poztlačení
Rakouska jest smad ježte důlež-
tější nutností, než rozdělení Tu-
reška. Zrovně podunajská so-
střelčí porchyla v době pro-
nektatější opravoví k vy-
slásove a nemí místa v rade
dopřidělní státních útvarů. Čestí ma-
jí rozlohu, a svět jest se tou, ja
prezidentem, vyjímaje ovšem Wi-
lhelma Rudolpha Hérasta a Fran-
tška Išku.

Právě se Vidni Čechů bojí a
brže se jim musí. Proto obzervá-
je k svrti Masaryka, třeba její ja-
právě rula na něho do Londýna
neslavině. A Vidni, přes veskeré
řvy strach, nevědí ani slovy
velerádece, na které dosáhne,
vděty by měla oběti české ná-
rod a necht na živ jen dya. Ba-
stýre dře Starata a smad ježte
bilo vybaženo Jaroslava Volně-
ho, který pře k Prahu do „Ves-
mír“ dopisy, jež jsou nějakou
čtrve pomůckou dopravovány do
Chlaga, aby je Angličani nezab-
vili. Ti jsou totiž „perfidní“, že-
to se svou bláznovu myslí dop-
pravují a zabavují rakouskou po-
státi vládu, kde na ni příbři. No-
bu smad je Iška ve službách an-
glické vlády, která následkem to-
ho nafídila, aby vstédě vším
těch lidí Iškovi korrespondence
nezadržovali?

Němci se Čechů bojí, kdekoliv
o nich jen uslyší. Případ s am-
rickým vyslancem Vopičkou jest
toho novým důkazem. Co Čech,
to velerádece — o tom již Vidni
nepochybuje, a Berlín také ne.
Nelze tomu zabrániti, ale jest
možno aspoň Čechy špíniti. Ne-
návisť Němců k Čechům jde však
tak daleko, že si dovolují i poru-
šiti americké vlády, aby odvolala
Čecha z úřadu vyslanec, jedině z
toho důvodu, že jest českého pů-
vodu. Německá vláda v pátek
sdělila vládě Spojených Států, že
si nepřaje, aby vyslanec Vopička,
dosazený do svého úřadu pres-
dentem naší republiky, zůstal v
Bukurešti, a žádá, aby byl odvo-
lán. Jako důvod bylo uvedeno,
že prý p. Vopička sympatizuje se
spojenci, že prý se přičinil o roz-
tržku Německa s Rumunskem, že
prý jeho úřadování nebylo neu-
tránní a dokonce že prý je české-
ho původu, a že se stýkal s čes-
kými „liberály“, kteří nejsou ve
Vidni oblíběni. Dle některých
zpráv dokonce Němci obviňují
Vopičku, že prý mluvil česky,
kterážto řeč prý není ve Vidni ob-
líbena. Není třeba hájtí p. Vo-
pičku, pokud se týče jeho neu-
tránnosti a nestránnosti. Ta byla
dokázána nesčetnými doklady,
obzaběnými ve zprávách amerie-
ckých zpravodajů z Bukurešti, kte-
ří s uznáním vyslovovali se o prá-
ci vyslanec Vopičky, jenž, né pře-
těn praei, věrně a přesně plnil
své povinnosti, neodchýlil se ani o
píť od hrůze, vykázané mu jen
vlastnou zemí, kterou na Balkáně
zastupuje. Ale zdá se, že Němci
právě této jeho nestránnosti a ob-
jednatosti se bojí, a chtějí ho od-
stránni, aby zbavili se nevídaného
svědka toho, co patrně zamýšlejí
v Rumunsku prováděti. Jest zá-
mo, jak zatracují Belgiu, Serbsko,
Polsko a Černou ordu, a znenam
tato chtějí asi řádní v Rumunsku,
a tím ovšem se jim v prvé řadě jed-
ná o to, aby odstranili nestránné
ho vyslanec největší nestránní ze-
mí a pak, aby mohli lupit a zat-
rozmít bože svědka a stála. Pan
Vopička proto má být z Bukure-
šti odstránnim, ne proto, že je Čech,
a že by měl tudíž pro bezpřívá a
mislí německé lysteratí a zve-
něné oko, než kterýkoliv jiný vy-
slanec.

Abť jest dobře, že Němci se
svým přebstí proti Vopičkovi do-
zavvají, že Česi a čeští ne o-
tělí se ve Vidni oblíbě. Rakou-
sko vláda prostřednictvím svých
oficiálních i neoficiálních zá-
stupen roztrhne již tři roky do-
stavn, jak jest k Čechům sprave-
dlivý, a teď nagejdno se sama při-
zma, že nejsou v oblíbě. Nebo ve
„Vesmíru“ jsou čestí nedávně, že
nový císař rakouský jest Čechem
nakloně a má prý k nim sympat-
tíe již od té doby, co jako očeir
od dragounů v Praze hlásoval.
Žádost o odstránní p. Vopičky z
Bukurešti a 15 roku záfore pro-
dra Kramere jsou vymluvným
důkazem té novocísařské sympat-
tie k Čechům. Jsme rádi, že sa-
ní Němci to americké veřejnosti
sdělují, jak Čechy nenávidí a jak
vše české pronásledují.

Obvinění, že p. Vopička mluvil
česky, jest skutečně směšné. Po-
chybné, že p. Vopička mluvil
v Bukurešti česky s rumunskými
ministry nebo s rumunským krá-
lem, nebo s jinými vyslanci v vlá-
du rumunské, poněvadž by mu asi
nikdo v Bukurešti nerozuměl, ne-
bo čestina není jestě meznámou
lí diplomatckou řečí. Mluvil p.
Vopička smad česky s českými
některými zajatci, s nimiž se se-
tkal, když z povinností předložil
zajatce táborý. Jest jisto, že mu
to americká vláda nebude prořítat
za zločin. Věděl právě svou zna-
lati jazyků mohl se předsvětlím
dobře o poměrech zajatců, jak
jak mu to naše vláda uložila. Abť
ve Washingtoně brzy poznají, že
dřev německý útok na p. Vopi-
čku na svůj útok jen v zhůsté pro-
stetcké nenávisti. Vyslancem Vo-
pička byl z Washingtonu vyváre,
aby se odebral z Bukurešti do
Jassy, kde nyní sídlí rumunská
vláda a zároveň sekretář Lansing
požádal ho, aby podal svou obhá-
jbu proti německému nářečí z
pursáváním neutralty. Brzy se
tedy ukáže, na jakých nátlacích po-
hnutkách byla instaurována žádost
německá složena.

Jest známo, že i proti esnau-
no Karlu Janošovi bylo se strany
Rakouska intrikováno a štváno,
když se měl stát konsulem, a tr-
valo to více než půl roku, než do-
stal „exequature“, aby mohl na-
stoupiti úřad. Bylo to zase jed-
-

né proto, že byl Čechem. Ame-
rická veřejnost i vládní kruhy
Washingtonské měly by nyní v
případě Vopičkově býti upozor-
ny na to, jak vláda vídeňská na-
kládá s Čechy, neboť to, co se ty-
ní děje s p. Vopičkou, nelo se z-
lý se všemi Čechy, a dle nos Vid-
né dosahovala. Štyala proti nim,
jak jen mohla, nechtě se nepo-
dějších lí i urážek. A dneš
též metodu používá proti vyslan-
ci Spojených Států, protože jest
rodem Čech! Ať se Amerika do-
ví, jakým způsobem se Vidni na
Čechů má, a at jestě lépe po-
chopí, proč usdijujeme o svržení
německého ja!

Bylo by skutečně smutným ú-
kazem, kdyby americká vláda mě-
la emovnti před teutonským ter-
rorem a odvolati vyslanec Vopi-
ku z diplomatické služby vůbec.
K tomu nemuze dojiti, neboť ob-
vinění německá jsou příliš mali-
chérná a jejich pohutky příliš
průhodné, než aby se jim mohla
dáviti víra. Němci mají sami do-
stí mšla na hlavě, pokud se tyto
jejich diplomatů. Právě se koná
v San Francisco proces s něme-
ckým konsulem Goppen, jenž or-
ganisoval na americké půdě dy-
namitická spiknutí proti lidem
jiných velmocí, s nimi Spojen-
Státy žijí v míru. Není tomu dáv-
no, en jny podobný spiklenece, po-
věstný vyslanec Dunba, musil být
pro porušování americké neutral-
ty vyexpedován z oceán, v do-
bité paměti jsou také ještě affery
von Papenovy, Bog-Eoboy a j.
bych německých agitátorů, kryjí-
cích se pláštěm diplomatické služ-
by. A právě před dvěma dny do-
šla z Washingtonu zpráva, že
president Wilson v posledních ně-
kolika měsících měl velká svyž-
s německým velvyslanectvím, kte-
ré zislávalo záhadným způsobem
podrobnosti a jeho soukromé kor-
respondence a důležitých telefon-
ních rozhovorů, jak sdělují
„Providence-Journal“. Více než
jednu dostaly se prezidentovi a
sekretáři Lansingovi důtky, že
záležitost, tak hodlivě tajeně, že
pouze tři nebo čtyři lidé mohli a
měli mít vědomost, byly ozná-
ny v několika hodinách hrábři
Bernstorffovi, německému velvy-
slanci. Při jedné příležitosti po-
datlo se příměti jistého úředníka
z německého velvyslanectví, aby
vyprávěl sekretáři McAdooovi a
J. P. Tammany, sekretáři presi-
dentovy, celou historii Huertova
spiknutí. Za hodinu na to věděl
iž Bernstorff o tom, en tento úre-
dník provedl, a druhého dne byl
vinník propuštěn.

Pro nás affera vyslanec Vopi-
ky jest však především dokladem,
že se Němci vůči Čechům bojí a
proto proti nim zúri. A to jest
dobré znamení, třebaže jsme pře-
svědčení, že obvinění proti p.
Vopičkovi jsou drzoú německou smy-
šlenkou. — Slavie.

NENÍ TO POPRVÉ.

I lid, který přibíhá této války
hodlivě sledují, vyvolala mírová
žádost německá ze dne 12. prosin-
ce minulého roku, která nepopí-
ratelně svědčí o strachu před na-
stávající budoucností, málo pre-
knaped. Neú to poprvé, co se v
této válce pokouši Němci mír za-
vrhít, i když se to poprvé stalo
přímým návrhem úředním. Něm-
ci již od bitvy na Marne, kdy je
dříve od Paříže odehán, přstí k
poznání, že se nepřepočítali a že je-
nepřítel přece jen více nežma ko-
kol síly jejich stáčí.

Již po bitvě na Marne, v úvo-
jholavé září 1914, proslovily
zprávy, že se Německo námahlo
savršiti mír s nepřátely jednolitě,
aby se s tím větším úsilím
mohlo vrhnouti na jín. V tom
však se neprospělo. Bylo to v
září minulého roku, kdy Fran-
couz Rusové a Angličané, aby se
před takovou možností ubránili,
uzavřeli smlouvu, že jeden bez
druhého a mír jednati nebudie.
Potom se udávilo o míru v říjn
1914 a česky kancler Bettmann-
Hollweg ohlásil prostřednictvím
amerického vyslanec Gerardu, že
Německo „mohlo by přijmouti je-
nom mír tvatý, který by je za
bezpečí tratí opakovaně tako-
vých útoků, jako je přítomny.“
Hrabě Bernstorff pak, německý
vyslancem ve Washingtonu, vyslo-
vil se tekrát, že „nemuzé býti
trvalého míru, když byla Ně-
mecko odřáta jóna již říjnu.
Tím pak jest mírně území nejen
v Evropě, ale i v Asii.“

Když německá vláda poznala,
že už vlád spojeneckých jsou bluz-
ně a mírové řeči na ně nepřibíhá,

unikla a nechtala za sebe ml-
sociální demokrata, kteří jí ko-
nají tak věrné služby. Ty v ruz-
ných manifestech v německé květnu
a čecny volali po míru a prote-
stovali proti výboji a zabránil ú-
zaviti. Manifesty tyto uveřejněny
byly v listu Vorwärts, který byl
za to na oko zabaven, ale hned
zae vycházet dále. Také jiné ně-
mecké listy, stejné jako četné ho-
landské, psaly tekrát, že něme-
cká vláda hledá mír. To bylo tak
hlavně, že německá vláda uznala
za dobře „popřít to v úředním
svém listu „Nord-Ally Zeitung“
a také v listu polooponím „Koeni-
gliche Zeitung“. V tomto bylo
prohlašeno, že Němci nechtějí mír
takový, jaký mohli míti bez vál-
ky; jinými slovy, že chtějí, aby
je a musí dostati ustápe. „spo-
jenei prý musí od samé porážky
a přiměroum náhradu zaplatit.
To bylo napsáno teprve tekrát,
když se poznalo, že se nechtějí
němci.

V září 1915 dostaly se do ob-
ci zprávy, že berlínská vláda vy-
pělává s Ruskem prostřednictvím
dánského panovníckého dvo-
ráka, který je v carem upřívone. Ale
poučevně zase nepohodila, zase
to dala úředně popřít. Ale 11.
září 1915 posílala byla mírová
žádost ruskému kanclerí radovi vy-
nikajícímu profesorovi diplomatu a
úředníku, mezi nimž byli dr.
Dauding a profesor Delagouk
a Harnack. Dne 6. října, když
rad německých prístupoval
Bettmannu a chystal se jiti na
Balkán, mírové pouhy popu-
e hladly a německé listy psaly, že
„napřed musí přititi vřítost a
potom teprve mír“. Těto mluvě
sdělil dokonce i Maximilian Har-
dn, který jinak ve vítězství mno-
ho nevěří.

Abť nagejdno dne 13. listopadu
1915 objevila se zpráva, že bylo
bývalému kanclerí, Křižeti The-
lowovi, svěřeno mírové posláni,
v duslečku jehož měl dodati spo-
nělskemu králi, prezidentovi Wil-
sonovi mírové návrhy, aby je do-
ručili nepřítelům. Jako oběť je-
žar se to popřít, ale vyzní-
melo, že se dala do ručení německé
politické strany o podmínkách mí-
rových plně debatovaly. V pro-
símeti tehoz roku odezvalo, se-
znímky o míru v Rakousku. Bil-
larsku a Tareku a dne 18. prosin-
ce nabyla mírová propaganda po
Německo široké pudy. Všecky
časopisy o míru psaly, z nichž se
dá souřit, že veřejnost říše ve
myslenkami takovým plně zaba-
vala. V Anglii vyslovovano bylo
podezření, že tyto řeči o míru
mají za účel, aby zasly nesvar
mezi spojenci a přiměly některé
z nich k odpadnutí od druhých,
ale většinou anglických listů svěř-
la, že jsou znamením říše v Ně-
mecko.

Pak se objevily mírové pod-
mínky německé dne 19. prosin-
a minulého roku ve štyarském ústí
v Curychu, a když nevyhovet za-
dáního článku, německá vláda se
dne 22. prosince rozhodla, že
dovolí zase odřeká. Důvodem byla
prohlašeno, které nemil kancler
Bettmann Hollweg na sněmu dne
4. dubna 1916 a i němž poměry
mlhazoval. Mluvil pro tom o sta-
noviské vládě bratrské, veslovem-
ním prvým nástroem Asquithem
v parlamentu, který osvem potí-
nal.

Jestě významnější bylo prohlá-
šení, které nemila německá vláda
dne 1. květnu 1916, odpovídajíc
na ostrou vyhráženou notu presi-
denta Wilsona a podobující se je-
ho požadavku, aby bezohledně
poděvali lidi zanechala. V tali
pověděl své pravdy, že „německá
vláda, jsouc si vědoma své síly,
dvakráte během posledního roku
líka měsíců oznámila světu, že
jest hotova k míru na rozumné
základě, který by zaharoval její
životní zájmy, a tak dala na jevo,
že to není její vůle, když nero-
dive obdržeti shodit míru nemu-
j“.

Ať dne 21. srpna 1916 se nar-
žle stavovské její zoondu, klav-
ne smad na štyarském námořní bitvy
a duhovadln a kancler Bettmannu
Hollweg opět mluvil jen o vabe
Právě se Německo jest „bespa-
te a zupřátěné, a může lid-
koti, než se nepřítelům „mho po-
dati návrh takový, který by sa-
přítavil dšstřední Němky.
Varoval spojence ze Německo-
bře na mír vynahruje, tak poká-
za tu budoucí vřítost. Ale ja
26. srpna na to bylo oznámeno
světě, že byla v Německo dána
jára kampan, jenž má pod ztvo-
nitelského vřítí, klav-
podesati přinebí mužů.